

Ο όσιος Δαβίδ ο εν Θεσσαλονίκη.

Από τον Συναξαριστή.

Αυτός ο επίγειος άγγελος και ουράνιος άνθρωπος απαρνήθηκε νωρίς την πατρίδα του την Μεσοποταμία, όπως και κάθε δεσμό με τον κόσμο, για να σηκώσει τον σταυρό και να ακολουθήσει τον Κύριο ασπάζομενος την μοναχική πολιτεία στην Μονή των Αγίων Θεοδώρου και Μερκουρίου, την λεγομένη των Κουκουλιατών, στην Θεσσαλονίκη.

Δουλαγωγούσε τις ορμές της σαρκός με σύντονη άσκηση και καθοδηγείτο στην επιστήμη των αρετών από την μελέτη των Γραφών και τους Βίους των αγίων. Έτρεφε μεγάλο θαυμασμό για τους αγίους Στυλίτες: τον Συμεών τον Πρεσβύτερο, τον Συμεών του Θαυμαστού Όρους, τον Δανιήλ, τον Πατάπιο και τους ομοίους τους.

Φλεγόμενος από την επιθυμία να τους μιμηθεί, ανέβηκε σε μία αμυγδαλιά που βρισκόταν δεξιά του ναού της μονής και εγκαταστάθηκε σε ένα κλαδί ως στυλίτης ενός νέου είδους (δενδρίτης).

Προσφέροντας τον εαυτό του «θέατρον αγέλοις και ανθρώποις» (Α΄ Κορ. 4:9) υπέμενε με καρτερία τις καιρικές αντιξοότητες, δαρμένος από τους ανέμους, μουσκεμένος από την βροχή, καμένος από τον ήλιο και εκτεθειμένος κατά τον χειμώνα στο χιόνι και το ψύχος. Δεν είχε καν την σταθερότητα που διέθεταν οι στυλίτες πάνω στον στύλο τους και κρατιόταν πάνω στο κλαδί του σαν ένα πουλί που ανέπεμπε προς τον Θεό

νυχθημερόν τις γλυκειές μελωδίες των ύμνων του και τους αδιά-λειπτους αίνους του.

Άνθρωποι θεοσεβείς και γεμάτοι ζήλο για την αρετή έγιναν μα-θητές του και παρακαλούσαν τον όσιο να κατέβει από το κλαδί του για να τους καθοδηγήσει στην μοναχική ζωή. Ο Δαβίδ όμως απαντούσε ότι θα κατέβαινε μετά από τρία χρόνια, αφού θα είχε λάβει σημείο από τον Θεό.

Όταν πέρασε το ορισμένο διάστημα, ένας άγγελος εφάνη σ' αυτόν και του ανήγγειλε ότι η ουράνια πολιτεία του ήταν αρεστή στον Θεό, αλλά ότι ήταν πια καιρός να κατέβει για να αποσυρθεί σε κελλί, πριν του ανατεθεί μια άλλη αποστολή.

Ο Δαβίδ ανακοίνωσε το όραμα αυτό στους μαθητές του και αφού του ετοίμασαν ένα νέο μικρότατο ησυχαστήριο τον κατέβασαν από το δένδρο, παρουσία του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Δωροθέου και πλήθους κληρικών. Τελέστηκε η θεία Λειτουργία και κατόπιν ο όσιος αφοσιώθηκε στον έγκλειστο βίο εν μέσω πνευματικής γιορτής και ευχαριστήριων ύμνων.

Προσευχόμενος αδιαλείπτως, χωρίς περισπασμούς, ο όσιος επερίσσευσε σε χάρη και ευλογία παρά τω Θεώ. Μία νύχτα καθώς οι στρατιώτες της φρουράς ανέβαιναν στα τείχη είδαν φωτιά να βγαίνει από το παράθυρο του κελλιού του. Το πρωί που πήγαν εκεί έμειναν έκπληκτοι βλέποντας το κελλί άθικτο και τον άνθρωπο του Θεού σώο και αβλαβή. Το ίδιο θαύμα επαναλήφθηκε συχνά και όλη η πόλη έγινε μάρτυρας αυτού.

Ένας από τους κατοίκους, ο Παλλάδιος, που είδε με τα μάτια του πολλές φορές το θαύμα, είπε: «Αν ο Θεός δίνει τόση δόξα στους δούλους του, πόση τάχα επιφυλάσσει στον μέλλοντα αιώνα, όταν τα πρόσωπά τους θα λάμπουν όπως ο ήλιος;» Και αναχώρησε για να γίνει μοναχός στην Αίγυπτο.

Από την δόξα αυτή του Θεού που ήταν το αντικείμενο της θεωρίας του, ο άγιος Δαβίδ έλαβε την εξουσία να εκβάλλει δαιμόνια. Χάριζε έτσι

το φως σε τυφλούς και θεράπευε κάθε ασθένεια επικαλούμενος το όνομα του Χριστού, έτσι που ολόκληρη η πόλη τον θεωρούσε φύλακα άγγελό της.

Κατά τους χρόνους εκείνους οι ορδές των Σλάβων και Αβάρων, που από κοινού είχαν εισβάλει στην Μακεδονία ερημώνοντάς την, απειλούσαν το Σίρμιο, έδρα του επάρχου του Ιλλυρικού. Αυτός έγραψε τότε στον μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, συνιστώντας σε αυτόν να στείλει ως πρεσβευτή στον αυτοκράτορα Ιουστινιανό έναν ενάρετο άνδρα για να του ζητήσει να μεταθέσει την έδρα του στην Θεσσαλονίκη, τα τείχη της οποίας αποσοβούσαν όλες τις βαρβαρικές επιχειρήσεις.

Συγκεντρωμένοι από τον επίσκοπο, οι άρχοντες και κληρικοί της πόλης αποφάνθηκαν όλοι με μία φωνή ότι μόνο ο Δαβίδ ο έγκλειστος ήταν άξιος να τους αντιπροσωπεύσει στον αυτοκράτορα. Ο όσιος προφασιζόμενος το προχωρημένο της ηλικίας του αρνήθηκε στην αρχή, αλλά φέρνοντας στην μνήμη του το μήνυμα του αγγέλου ενέδωσε προλέγοντας ότι επιστρέφοντας θα παρέδιδε την ψυχή του λίγα στάδια μακριά από το κελλί του.

Όταν ο όσιος Δαβίδ βγήκε από το κελλί του, όλοι οι κάτοικοι γονάτισαν μπροστά του βλέποντας την επιβλητική όψη του· τα μαλλιά και τα γένια του έφθαναν μέχρι τα πόδια του και το πρόσωπό του, όμοιο με εκείνο του πατριάρχη Αβραάμ, ακτινοβολούσε δόξα.

Ξεκίνησε για την Κωνσταντινούπολη με δύο μαθητές του, αλλά όταν έφθασε στο παλάτι ο αυτοκράτορας έλειπε και έγινε δεκτός από την αυτοκράτειρα Θεοδώρα, η οποία του ζήτησε να προσευχηθεί για την σωτηρία της Αυτοκρατορίας και της Βασιλευούσης.

Μαθαίνοντας κατά την επιστροφή του ο Ιουστινιανός ότι βρισκόταν εκεί ένας άνθρωπος του Θεού συνεκάλεσε την Σύγκλητο για να ακούσει το αίτημά του. Ο όσιος Δαβίδ παίρνοντας στα χέρια του αναμμένα κάρβουνα και βάζοντας άφθονο θυμίαμα θυμιάσε τον ηγεμόνα και όλη την Σύγκλητο για μία ώρα περίπου, δίχως να αισθανθεί το παραμικρό κάψιμο.

Ο αυτοκράτορας εντυπωσιάσθηκε, δέχθηκε ευνοϊκά το αίτημα του μητροπολίτη που μετέφερε ο Δαβίδ και συναίνεσε στην μετάθεση της έδρας της επαρχίας Ιλλυρικού στην Θεσσαλονίκη (535), απέστειλε δε τον όσιο στην πατρίδα του με τιμές.

Όταν το πλοίο έφθασε κοντά στον φάρο της Θεσσαλονίκης, σε ένα σημείο απ' όπου ήταν ορατό το μοναστήρι του οσίου, ο Δαβίδ ανήγγειλε στους μαθητές του ότι είχε φθάσει η ώρα του και, αφού τους έδωσε τον ασπασμό της ειρήνης και ανέπεμψε στον Θεό μία τελευταία δέηση, παρέδωσε την μακάρια ψυχή του (540). Παρά τον ισχυρό άνεμο, το καράβι έμεινε ακίνητο και απλώθηκε μία θεϊκή ευωδία, ενώ ακούστηκαν ουράνιες φωνές. Όταν πια αυτές σίγησαν, το καράβι συνέχισε τον δρόμο του. Ο μητροπολίτης και όλοι οι κάτοικοι υποδέχθηκαν τον όσιο στην ακτή και σύμφωνα με τις τελευταίες επιθυμίες του πήγαν να τον ενταφιάσουν στην μονή του.

Εκατόν πενήντα χρόνια αργότερα, ο ηγούμενος, θέλοντας να προμηθευτεί ένα μέρος των λειψάνων του, είπε να ανοίξουν τον τάφο, αλλά η πλάκα που τον κάλυπτε έγινε χίλια κομμάτια. Τριάντα χρόνια αργότερα, ο επόμενος ηγούμενος κατάφερε να ανοίξει το μνήμα και το σκήνωμα του οσίου βρέθηκε άφθορο.

Για πολλούς αιώνες τα τίμια αυτά λείψανα συνέχισαν να θαυματοουργούν. (Τα λείψανα αυτά που μεταφέρθηκαν στην Παβία της Ιταλίας κατά την Φραγκοκρατία (1222) αποδόθηκαν στην Εκκλησία της Θεσσαλονίκης το 1978.)

Από το βιβλίο: Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, υπό Ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου. Τόμος δέκατος, Ιούνιος. Ίνδικτος, Αθήναι 2008, σελ. 306.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>